

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2019. gada 10. janvārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās –
Konfiskācijas rikojumu savstarpējās atzīšanas princips – Pamatlēmums 2006/783/TI – 12. panta 1. un
4. punkts – Tiesību akti, kas reglamentē rikojumu izpildi – Ar izpildi saistītais valsts tiesiskais
regulējums, kurā ir atļauts piemērot brīvības atņemšanas sodu, ja nav izpildīts konfiskācijas pasākums –
Atbilstība – Izdevējvalsts tiesiskais regulējums, kurā ir atļauta arī brīvības atņemšanas soda
piemērošana – Ietekmes neesamība

Lietā C-97/18

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *rechtbank Noord-Nederland*
(Ziemeļnīderlandes tiesa, Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2018. gada 1. februārī un kas
Tiesā reģistrēts 2018. gada 12. februārī, kriminālprocesā pret

ET,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], priekšsēdētāja vietniece R. Silva de
Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), tiesneši K. Toadere [*C. Toader*], A. Ross [*A. Rosas*], L. Bejs
Larsens [*L. Bay Larsen*],

ģenerālvokāts: M. Bobeks [*M. Bobek*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Nīderlandes valdības vārdā – *J. M. Hoogveld* un *M. Bulterman*, pārstāvji,
- Vācijas valdības vārdā – *T. Henze*, *M. Hellmann* un *E. Lankenu*, pārstāvji,
- Austrijas valdības vārdā – *G. Hesse*, pārstāvis,
- Eiropas Komisijas vārdā – *R. Troosters* un *S. Grünheid*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklausišanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta
secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Pamatlēmuma 2006/783/TI (2006. gada 6. oktobris) par savstarpējas atzišanas principa piemērošanu konfiskācijas rīkojumiem (OV 2006, L 328, 59. lpp.) 12. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā par *Openbaar Ministerie* (Ģenerālprokuratūra, Nīderlande) iesniegtu pieteikumu atļaut piemērot brīvības atņemšanas sodu, kuras mērķis ir nodrošināt konfiskācijas rīkojuma izpildi Nīderlandē, kas Beļģijā ir izdots pret ET.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Pamatlēmuma 2006/783 1., 7., 8. un 13. apsvērumā ir noteikts:

“(1) Eiropadome 1999. gada 15. un 16. oktobra sanāksmē Tamperē uzsvēra, ka savstarpējas atzišanas principam Savienībā būtu jāklūst par pamatu tiesu iestāžu sadarbībai gan civilīetās, gan krimināllietās.

[..]

(7) Galvenais organizētās noziedzības motīvs ir peļņas gūšana. Tālab, lai šādas noziedzības novēršana un apkarošana būtu efektīva, tai ir jākoncentrējas uz noziedzīgās darbības iegūtu līdzekļu meklēšanu, iesaldēšanu, arestēšanu un konfiscēšanu. Nepietiek tikai ar savstarpējas atzišanas nodrošināšanu Eiropas Savienībā pagaidu juridiskiem pasākumiem kā iesaldēšana un arestēšana; lai nodrošinātu efektīvu kontroli pār ekonomisko noziedzību, nepieciešama noziedzīgās darbības iegūtu līdzekļu konfiskācijas rīkojumu savstarpēja atzišana.

(8) Šā pamatlēmuma mērķis ir atvieglot sadarbību dalībvalstu starpā attiecībā uz īpašuma konfiskācijas rīkojumu savstarpēju atzišanu un izpildi, lai uzliktu par pienākumu dalībvalstīm savā teritorijā atzīt un izpildīt citas dalībvalsts krimināltiesas izdotus konfiskācijas rīkojumus. Pamatlēmums ir saistīts ar Padomes Pamatlēmumu 2005/212/TI (2005. gada 24. februāris) par noziedzīgi iegūtu līdzekļu, nozieguma rīku un īpašuma konfiskāciju [OV 2005, L 68, 49. lpp.]. Šā pamatlēmuma mērķis ir nodrošināt to, lai visām dalībvalstīm būtu efektīvi noteikumi, kas reglamentē noziedzīgi iegūtu līdzekļu konfiskāciju, *inter alia*, attiecībā uz personas, kas atzīta par vainīgu ar organizēto noziedzību saistītā noziedzīgā nodarījumā, pienākumu pierādīt līdzekļu avotu.

[..]

(13) Šajā pamatlēmumā ir respektētas pamattiesības un ievēroti principi, kas atzīti [LES] 6. pantā un atspoguļoti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā, jo īpaši tās VI nodaļā. [..]”

- 4 Saskaņā ar šā pamatlēmuma 1. pantu:

“1. Šā pamatlēmuma mērķis ir paredzēt noteikumus, saskaņā ar kuriem dalībvalstis atzīst un savā teritorijā izpilda konfiskācijas rīkojumus, ko izdevusi citas dalībvalsts krimināltiesa.

2. Šis pamatlēmums nemaina pienākumu ievērot pamattiesības un tiesību pamatprincipus, kas noteikti [LES] 6. pantā, un jebkādas tiesu iestāžu saistības šajā sakarā paliek neietekmētas.”

5 Minētā pamatlēmuma 2. pantā ir ietvertas šādas definīcijas:

“Šajā pamatlēmumā:

- a) “izdošanas valsts” ir dalībvalsts, kurā tiesa kriminālprocesa gaitā ir izdevusi konfiskācijas rīkojumu;
- b) “izpildes valsts” ir dalībvalsts, kurai izpildes nolūkā nosūtīts konfiskācijas rīkojums;
- c) “konfiskācijas rīkojums” ir galīgais sods vai tiesas noteikts pasākums saistībā ar krimināllietu par noziedzīgu nodarījumu vai noziedzīgiem nodarījumiem, ar kuru paredz mantas galīgu atsavināšanu;

[..]”

6 Šis paša lēmuma 7. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Izpildes valsts kompetentās iestādes atzīst konfiskācijas rīkojumu, kas nosūtīts saskaņā ar 4. un 5. pantu, bez papildu formalitātēm, un veic tā izpildei vajadzīgos pasākumus, ja vien kompetentās iestādes nenolemj izmantot kādu no neatzišanas vai neizpildīšanas pamatojumiem, kas noteikti 8. pantā, vai ja kompetentās iestādes nenolemj izmantot kādu no izpildes atlikšanas iemesliem, kuri noteikti 10. pantā.”

7 Lēmuma 2006/783 12. panta “Tiesību akti, kas reglamentē rīkojumu izpildi” 1. un 4. punktā ir noteikts:

“1. Neskarot 3. punktu, rīkojuma izpildi reglamentē izpildes valsts tiesību akti, un vienīgi tās iestāde ir kompetenta lemt par izpildes kārtību un noteikt pasākumus, kas uz to attiecas.

[..]

4. Izpildes valsts nedrīkst piemērot pasākumus kā alternatīvu konfiskācijas rīkojumam, tostarp brīvības atņemšanas sodus vai jebkuru citu personas brīvības ierobežojošu pasākumu nosūtīšanas rezultātā, atbilstoši 4. pantam un 5. pantam, ja vien izdošanas valsts nav devusi piekrišanu.”

Nīderlandes tiesības

8 2007. gada 27. septembra *Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging geldelijke sancties en beslissingen tot confiscatie* (Likums par naudas sodu un konfiskācijas rīkojumu savstarpēju atzīšanu un izpildi) (*Stb.* 2007, Nr. 354, turpmāk tekstā – “Atzīšanas un izpildes likums”) 22. panta 1. punkta a) apakšpunktā un 3. punktā ir paredzēts:

“1. Konfiskācijas rīkojums, kas var tikt atzīts, tiek atzīts un izpildīts saskaņā ar Nīderlandes tiesībām. Ja konfiskācijas rīkojuma priekšmets ir:

- a) naudas summas samaksa valstij, lai konfiscētu prettiesiski iegūtu priekšrocību, rīkojums tiek izpildīts saskaņā ar [*Wetboek van Strafvordering* (Kriminālprocesa kodekss)] 577.b panta 1. punktu un 577.c pantu, ievērojot, ka [*raadkamer van de rechtbank Noord-Nederland* (Ziemeļnīderlandes Koleģiālā tiesa, Nīderlande)] kompetencē ietilpst lēmuma pieņemšana par lūgumu izsniegt atļauju izpildīt brīvības atņemšanas sodu;

[..]

3. Alternatīvs sods vai pasākums tiek izpildīts tikai pēc tam, kad izdevējas valsts kompetentā iestāde tam ir devusi piekrišanu. [..]”

- 9 Kriminālprocesa kodeksa 577.c panta 1. punktā attiecībā uz brīvības atņemšanas sodu ir paredzēts:

“Ja notiesātā persona neizpilda spriedumu, ar kuru, lai konfiscētu prettiesiski iegūtu priekšrocību, tiek noteikts pienākums samaksāt naudas summu valstij, un tiek secināts, ka pilnīga prasījumu apmierināšana no viņa mantas, pamatojoties uz 574.–576. pantu, nav iespējama, tiesa pēc prokurora lūguma var izsniegt atļauju izpildīt brīvības atņemšanas sodu līdz trim gadiem.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 10 Ar *hof van beroep te Antwerpen* (Antverpenes apelācijas tiesa, Beļģija) 2012. gada 20. decembra spriedumu ET tika piespriests konfiskācijas sods 800 000 EUR apmērā. Šis spriedums ir kļuvis galīgs, un šī konfiskācijas rīkojuma izpildi ir uzņēmusies Nīderlandes Karaliste kā izpildes dalībvalsts Pamatlēmuma 2006/783 2. panta b) punkta izpratnē.
- 11 Šajā kontekstā Ģenerālprokuratūra vērsās iesniedzējtiesā, *rechtbank Noord-Nederland* (Ziemeļnīderlandes Koleģiālā tiesa), ar pieteikumu, kas balstīts uz Atzišanas un izpildes likuma 22. pantu, lai lūgtu atļauju būt iestādei, kas ir tiesīga izpildīt brīvības atņemšanas sodu pret ET, jo viņš joprojām nav samaksājis parādu 652 119,19 EUR apmērā un šai iestādei ir aizdomas par slēptas finanšu plūsmas esamību.
- 12 ET apgalvo, ka Ģenerālprokuratūras pieteikums esot nepieņemams un, pakārtoti, nepamatots. Šajā ziņā ET norāda, ka brīvības atņemšanas sods ir ne vien “pasākums” Nīderlandes krimināltiesību izpratnē, bet arī kriminālsods 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – “ECPAK”) 7. panta 1. punkta un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 49. panta 1. punkta izpratnē. ET turklāt norāda, ka brīvības atņemšanas soda piemērošana pastiprina konfiskācijas rīkojumu, kura izpilde tiek lūgta, un tā rezultātā tas ir prettiesisks.
- 13 Ņemot vērā *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlandes Augstākā tiesa) judikatūru, saskaņā ar kuru Kriminālprocesa kodeksa 577.c pantā paredzētais brīvības atņemšanas sods ir uzskatāms par “sodu” ECPAK 7. panta izpratnē, iesniedzējtiesai rodas šaubas par tā saderību ar Pamatlēmumu 2006/783.
- 14 Šādos apstākļos *rechtbank Noord-Nederland* (Ziemeļnīderlandes tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Vai Pamatlēmuma [2006/783] 12. panta 1. punkts var tikt interpretēts tādējādi, ka, izpildot izdošanas valsts nosūtīto konfiskācijas rīkojumu Nīderlandē, var piemērot brīvības atņemšanas sodu Kriminālprocesa kodeksa 577.c panta izpratnē, ņemot vērā arī *Hoge Raad [der Nederlanden]* (Nīderlandes Augstākā tiesa) 2011. gada 20. decembra nolēmumu, atbilstoši kuram brīvības atņemšana ir jāuzskata par “sodu” ECPAK 7. panta 1. punkta izpratnē?
- 2) Vai saistībā ar iespēju piemērot brīvības atņemšanas sodu ir nozīme tam, vai arī izdošanas valsts tiesībās ir paredzēta iespēja piemērot brīvības atņemšanu?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 15 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Pamatlēmuma 2006/783 12. panta 1. un 4. punkts ir interpretējami tādējādi, ka tajos netiek pieļauta tādu izpildes valsts tiesību aktu piemērošana kā pamatlietā aplūkoti, kuros izdevējas valsts izdotā konfiskācijas rīkojuma izpildei ir atļauts konkrētajā gadījumā piemērot brīvības atņemšanas sodu.

- 16 Vispirms ir jānorāda, ka no Pamatlēmuma 2006/783 1. panta, lasot to kopsakarā ar tā 1. un 8. apsvērumu, izriet, ka tā mērķis ir, pamatojoties uz savstarpējas atzīšanas principu, būt par pamatu tiesu iestāžu sadarbībai gan civillietās, gan krimināllietās un, lai atvieglotu sadarbību starp dalībvalstīm savstarpējas atzīšanas jomā, paredzēt noteikumus, saskaņā ar kuriem dalībvalstis savā teritorijā atzīst un izpilda konfiskācijas rīkojumu, ko krimināltiesību jomā ir izdevusi citas dalībvalsts kompetentā tiesa.
- 17 Šajā ziņā Tiesa ir atzinusi, ka gan savstarpējās uzticēšanās starp dalībvalstīm principam, gan arī savstarpējās atzīšanas principam, kas pats ir balstīts uz savstarpējo uzticēšanos starp šīm dalībvalstīm, Savienības tiesībās ir fundamentāla nozīme, jo tie ļauj izveidot un uzturēt telpu bez iekšējām robežām (spriedums, 2018. gada 25. jūlijs, *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 36. punkts).
- 18 Turpinājumā jānorāda, ka saskaņā ar Pamatlēmuma 2006/783 7. pantu izpildes dalībvalsts kompetentām iestādēm ir jāatzīst konfiskācijas rīkojums, kurš ir nosūtīts atbilstoši šī pamatlēmuma tiesību normām, pie tam nav nepieciešamas nekādas citas formalitātes, un tām nekavējoties ir jāveic visi pasākumi, kas nepieciešami rīkojuma izpildei.
- 19 Tādējādi vienīgie iemesli, kas ir skaidri paredzēti minētajā pamatlēmumā, ļauj attiecīgajā gadījumā izpildes valstij atteikties atzīt vai izpildīt konfiskācijas rīkojumu, piemērojot 8. pantu, vai atlikt izpildi atbilstoši minētā lēmuma 10. pantam.
- 20 Visbeidzot, saskaņā ar Pamatlēmuma 2006/783 12. panta 1. punktu konfiskācijas rīkojuma izpildi reglamentē izpildes valsts tiesību akti, un vienīgi tās iestādes ir kompetentas lemt par izpildes kārtību, kā arī noteikt pasākumus, kas uz to attiecas.
- 21 Atbilstoši minētā panta 4. punktam, lai veiktu pasākumu, kurš aizstātu konfiskācijas rīkojumu, ir nepieciešama tā izdevējas valsts iepriekšēja piekrišana.
- 22 Līdz ar to no šiem diviem minētā pamatlēmuma 12. panta punktiem, lasot tos kopsakarā, vispārēji izriet, ka tās ir izpildes valsts kompetentās iestādes, kas saskaņā ar šīs pēdējās minētās valsts tiesību normām lemj par izpildes kārtību un vispiemērotākajiem pasākumiem, lai izpildītu konfiskācijas rīkojumu. Tomēr atbilstoši šī panta 4. punktam, kas ir speciālā norma, ir nepieciešama izdevējas valsts iepriekšēja piekrišana, ja izpildes valsts paredzētais pasākums šķistu esam minēto rīkojumu aizstājošs.
- 23 Ņemot vērā šos apsvērumus, ir jāizvērtē, vai Pamatlēmumā 2006/783 netiek pieļauts tāds brīvības atņemšanas soda izpildes pasākums kā Nīderlandes tiesību aktos paredzētais, kā to ir interpretējusi *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlandes Augstākā tiesa).
- 24 Vispirms ir jāatgādina, ka attiecībā uz valsts tiesību sistēmas noteikumu interpretāciju Tiesai principā ir jābalstās uz vērtējumu, kas izriet no iesniedzējtiesas nolēmuma. Proti, atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai Tiesas kompetencē nav interpretēt dalībvalsts tiesību aktus (spriedums, 2017. gada 16. februāris, *Agro Foreign Trade & Agency*, C-507/15, EU:C:2017:129, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 25 Brīvības atņemšanas sods saskaņā ar elementiem, kas izriet no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem, pēc Ģenerālprokuratūras pieteikuma var tikt piemērots attiecībā pret personu, uz kuru attiecas konfiskācijas rīkojums, ja vien šī persona brīvprātīgi nesamaksā tai piespriesto summu un ja tā nav maksātspējīga. Šis izpildes pasākums ļauj aizstāt maksājuma pienākumu, kā rezultātā persona, kurai ir noteikts brīvības atņemšanas sods, varot jebkurā brīdī atbrīvoties no tā, samaksājot parādu. Brīvības atņemšanas sods esot ierobežots laikā, jo apcietinājuma laikposms nevarot pārsniegt trīs gadus un noteiktais laikposms esot atkarīgs tostarp no iespējamās [parāda] daļējas samaksas.
- 26 Šajā ziņā no iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka saskaņā ar Atzīšanas un izpildes likuma 22. panta 1. punkta a) apakšpunktu brīvības atņemšanas sods atbilstoši Nīderlandes tiesībām ir citas valsts izdota konfiskācijas rīkojuma, kura mērķis ir panākt, lai valstij tiktu samaksāta prettiesiski iegūta

naudas summa, izpildes pasākums, ja pie atbildības sauktā persona nepilda nolēmumu vai spriedumu, ar kuru ir noteikts šis maksājums. Atbilstoši šī panta 3. punktam alternatīvs sods vai pasākums tiek izpildīts tikai pēc tam, kad izdevējas valsts kompetentā iestāde tam ir devusi piekrišanu.

- 27 Šajā kontekstā brīvības atņemšanas sods, kura mērķis ir panākt konfiskācijas rīkojuma izpildi, nevar tikt uzskatīts par šādu rīkojumu aizstājošu pasākumu Pamatlēmuma 2006/783 12. panta 4. punkta izpratnē un tas nav arī papildu sankcija vai šāda izdevējas valsts izdota rīkojuma grozījums. Līdz ar to brīvības atņemšanas soda īstenošana neprasa šīs pēdējās minētās valsts iepriekšēju atļauju.
- 28 Proti, kā to ir apgalvojuši visi lietas dalībnieki, kas iesnieguši savus apsvērumus, brīvības atņemšanas soda piemērošana ir vērsta uz to, lai īstenotu Pamatlēmuma 2006/783 mērķi, kas ir – kā tas tika atgādināts šī sprieduma 16. punktā – atvieglot sadarbību starp dalībvalstīm tostarp mantas konfiskācijas rīkojumu izpildes jomā, izdarot spiedienu uz attiecīgo personu, kura atsakās samaksāt parāda summu, kaut gan tā to varētu izdarīt.
- 29 Šo konstatējumu neatspēko fakts, ka *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlandes Augstākā tiesa) brīvības atņemšanas sodu ir kvalificējusi par “sodu” ECPAK 7. panta izpratnē, kā to norāda iesniedzējtiesa. Šāda kvalificēšana neietekmē Pamatlēmuma 2006/783 12. panta 1. punktā paredzēto iespēju kompetentajai iestādei noteikt konfiskācijas rīkojuma izpildes kārtību un veikt visus pasākumus, kurus tā uzskata par vispiemērotākajiem veiksmīgas šīs izpildes nodrošināšanai, lai īstenotu Pamatlēmuma 2006/783 mērķi, vienlaicīgi, kā tas izriet no pamatlēmuma 13. apsvēruma, ievērojot attiecīgās personas pamattiesības.
- 30 Ņemot vērā šos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Pamatlēmuma 2006/783 12. panta 1. un 4. punkts ir interpretējami tādējādi, ka tajos tiek pieļauta tādu izpildes valsts tiesību aktu piemērošana kā pamatlietā aplūkoti, kuros izdevējas valsts izdotā konfiskācijas rīkojuma izpildei ir atļauts konkrētajā gadījumā piemērot brīvības atņemšanas sodu.

Par otro jautājumu

- 31 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa jautā, vai tas, ka izdevējas valsts tiesību aktos arī ir pieļauta iespēja piemērot brīvības atņemšanas sodu, ietekmē šāda pasākuma piemērošanu izpildes valstī.
- 32 Šajā ziņā, kā tas tika norādīts šī sprieduma 17. punktā, saskaņā ar Pamatlēmuma 2006/783 12. panta 1. punktu konfiskācijas rīkojuma izpildi reglamentē izpildes valsts tiesību akti.
- 33 Šī tiesību norma ir balstīta uz savstarpējas atzišanas principu, kurš paredz, ka pastāv savstarpēja uzticēšanās saistībā ar to, ka visas dalībvalstis pieņem citās dalībvalstīs spēkā esošo krimināltiesību piemērošanu pat tad, ja tās pašas valsts tiesību piemērošana radītu atšķirīgu rezultātu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 23. janvāris, *Piotrowski*, C-367/16, EU:C:2018:27, 52. punkts).
- 34 Ja izpildes pasākuma piemērošana izpildes dalībvalstī tiktu reglamentēta izdevējas valsts nacionālajās tiesībās vai pakļauta šajās tiesībās paredzētajiem nosacījumiem, tiktu apdraudēts Pamatlēmuma 2006/783 mērķis, kā tas ir izklāstīts šī sprieduma 16. punktā.
- 35 Ņemot vērā šos apsvērumus, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka tas, ka izdevējas valsts tiesību aktos ir arī pieļauta iespēja piemērot brīvības atņemšanas sodu, nekādi neietekmē šāda pasākuma piemērošanu izpildes valstī.

Par tiesāšanās izdevumiem

³⁶ Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) **Padomes Pamatlēmuma 2006/783/TI (2006. gada 6. oktobris) par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu konfiskācijas rīkojumiem 12. panta 1. un 4. punkts ir interpretējami tādējādi, ka tajos tiek pieļauta tādu izpildes valsts tiesību aktu piemērošana kā pamatlietā aplūkoti, kuros izdevējas valsts izdotā konfiskācijas rīkojuma izpildei ir atļauts konkrētajā gadījumā piemērot brīvības atņemšanas sodu.**
- 2) **Tas, ka izdevējas valsts tiesību aktos ir arī pieļauta iespēja piemērot brīvības atņemšanas sodu, nekādi neietekmē šāda pasākuma piemērošanu izpildes valstī.**

[Paraksti]